

[Grethe Philip.]

Det er som sagt først i denne ekstraordinære situation, vi har villet gribe ind til støtte for de mindrebemidlede lejere i de ejendomme, der opføres under dette høje renteniveau. Derimod har vi ikke noget ønske om at rykke ud med ambulancetjeneste, så snart renten gør det mindste sving opad i forhold til, hvad der må opfattes som et normalt renteniveau.

Vi kan derfor ikke medvirke til gennemførelse af det af socialistisk folkeparti stillede ændringsforslag, som jeg skal anbefale at stemme imod.

Kai Moltke: Det er ikke, fordi det i og for sig forekommer mig overraskende, når man her anlægger det synspunkt, ligesom man gjorde i udvalget, ikke at ville tage blot en debat om den forhøjelse, der skal til her; men sagen har måske sin interesse, som bør fremhæves, ikke mindst af hensyn til de folk, som befinder sig uden for det høje ting og i en helt anden situation end tingets medlemmer.

For det første kan jeg ikke lade være med at påpege, at dette forslag udspringer jo af den 1 pct.s renteforhøjelse, som med stor diplomati blev gennemført dagen efter, at man havde gennemført byggestøttelovene. Man vidste på daværende tidspunkt, at man med den ene hånd inddrog, hvad man havde givet i forvejen. Jeg kan heller ikke lade være med at påtale tidspunktet for dette lovforslags fremsættelse. Den 8. november stillede jeg her i tinget et spørgsmål til den højtærede boligminister om, hvornår man kunne vente at der blev givet erstatning, sådan som man i sommerens taler havde lovet fra regeringens side, og jeg fik det svar fra den højtærede boligminister, at man kunne vente et sådant forslag fremsat allerede i efteråret. Nu kan vi alle sammen blive forsinket; der kan også komme kræfter i vejen, som man ikke selv er herre over; men jeg ved ikke, om den højtærede boligminister har tænkt sig, at det ville være passende at gennemføre dette lovforslag med alt for ringe erstatning på årsdagen for denne lovgivnings sidste behandling og gennemførelse. Det er jo det faktiske forhold, at ikke engang forslaget om disse småører har man kunnet gennemføre med mindre end næsten et års frist.

Måske siger det lidt om de hyggelige forhold, som kan råde inden for regeringspartierne.

For det andet stillede jeg et koncist forslag. Nu vil man foretrække at diskutere med os om overbudspolitik. Den 8. november spurgte jeg den højtærede boligminister, om man kunne forvente, at der ville blive givet fuld dækning for den stigning i den effektive rente, som var indtrådt siden vedtagelsen af boliglovene i december 1958, og den højtærede boligminister svarede:

„Det er altså ikke spørgsmålet om at finde en bestemt skæringsdag, men simpent hen om at finde frem til, hvilken dækning der skal til for at dække den effektive renteforhøjelse, der er indtruffet efter vedtagelsen af boliglovene i december 1958, sådan som det ærede medlem har formuleret sit spørgsmål.“

Hvis der skal være tale om overbudspolitik over for det forslag, som nu ligger på tingets bord, så forekommer det mig, at det var den højtærede boligminister, som gennem dette svar om dækning for stigningen i den effektive rente siden december 1958 bød over dengang, bød mere, end hans regering og hans parti var i stand til at gennemføre her i det høje ting.

Jeg kan her heller ikke lade være med at henlede opmærksomheden lidt på, hvordan boligpolitikken opfattes af det største regeringspartis egne medlemmer. Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen vil sikkert erindre fra udvalgsforhandlingerne i fjor, hvordan Hans Andersen, da jeg rettede det spørgsmål til ham som formand for Danmarks Lejerforbund, hvad man mente ville være et passende m²-tilskud, svarede, at han ville mene, at tilskuddet burde bringes op på 20 kr. pr. m² og ikke på de 12 kr., man nu byder i dag. Jeg vil slet ikke her tale om den sidste henvendelse fra Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskaber, på hvilken man ikke engang kunne afse tid til en grundig gennemgang og behandling i udvalget. Fællesorganisationen mente, at der skulle hele 17 kr.s forhøjelse til for at dække de stigende renteudgifter. Jeg påpeger det ikke her for på nogen måde at fremkalde uvenlige følelser inden for regeringen eller det socialdemokratiske parti, men blot for at understrege,